

Tác giả sinh năm 1970, cư dân Monterey Park, Nam California, đang làm việc tại St. Joseph Providence Med. Center; Nghề nghiệp: siêu âm. Bài viết mà cô là một chuyên tình Mối Vết và sự tái sinh lòng.

Không biết từ lúc nào trong đời, Tôi bắt đầu thích nghĩ đến việc có... một kiếp sau. Vì là một người có quá nhiều tình cảm, tôi không cảm lòng nghĩ rằng những con người yêu thương nhau trên thế gian này khi xuôi tay nhắm mắt sẽ phải xa nhau vĩnh viễn. Thế nhưng, tôi đã rất thích những câu chuyện kể về con người đi vào cõi Chết bằng cách băng ngang qua một căn hầm tối, đến sang thế giới bên kia gặp lại những người thân yêu và nơi đó linh hồn con người là bắt đầu!

Làm việc ở nhà thờ hàng năm, hàng ngàn lượt người bình thường đi qua đời tôi, bao nhiêu là câu chuyện lòng, bí ẩn và những tâm hồn trong ký ức như quên quên của tôi. Duy có một truyện ngắn khó mà quên nổi, đó là câu chuyện của cô Cúc Thu, người Việt Nam.

Năm đó tôi mới ra trường làm ở khu lò than, tình cảm quen thuộc của cô Cúc Thu, người ra vào những xuyên nhà thờ hàng năm để trở lại và chờ một cuộc thay đổi.

Cùng nhau trải qua những ngày cuối cùng của đời, đau đớn vì bệnh tật, tuy vậy vẫn rất hy vọng. Tôi trở nên thân thiện với cô Cúc Thu hơn nào không biết. Cô Cúc Thu có chồng là người Mỹ đã qua đời một vài năm, họ có với nhau một đứa con gái đi học xa. Đời thân thiện nhiều tình cảm nên cô hay víu lấy tôi vào những lúc hoang mang nhất.

Cô kể: ngày xưa cô đòi lấy chú Ron, mẹ cô giận lắm: "Khi không con gái mới lên tôi đòi lấy Mỹ đen". Đó là vào những năm đầu của thập niên 70, cô đã 18 tuổi, những đói ăn, đói mặc nên còn cần, như thói quen một đứa bé mới 14, 15...bù lại, Tôi cho cô có giấc mơ trong sáng như một thiên thần như, ánh mắt tròn xoe ngây thơ đến nỗi bất kỳ ai có tuổi và vợ. Nhà cô lúc đó nghèo lắm, nghèo xác, nghèo xơ bỏi Cha cô mất sớm, mẹ con tôi buôn bán đồ đạc qua ngày. Cô không có đồ đạc đẹp mắt như áo lạnh, không có quần áo đẹp son phấn bên cạnh trang phục, không đồ đạc đẹp trong nhà, không chơi nghĩa...làm gì biết một câu tiếng Mỹ đâu mà nói.

Sài Gòn thời đó còn Đô Hội giàu sang, tài trợ giải nhân đạo điều phẫn xá, cô chỉ cần một đôi mắt khao khát, mới đêm, chờ mong sao bán được một chút hoa hồng trong những khách sạn, vũ

trở ng đèn màu trên đường T Do. V mà m t ngày kia có anh lính M đ ng tr c m t cô, đ c th Cô nghe m t bài th b ng ti ng Vi t "Bán cho tôi m t bông h ng đi cô bé !" khi n cô s ng s c m đ ng và yêu. M t cu c tình đ y nh c nh n và th thách.

T t nhiên là má cô không đ ng tình, bà d a s ng, d a ch t, đòi t cô....V y mà cô quy t lòng l y cho đ c chú, chú v i cô yêu nhau sâu đ m l m, gi ng cô k bao gi cũng tha thi t pha l n bùi ngủi. Cô th ng M , nh ng bà nh t đ nh không ch u theo v ch ng cô sang M , ngày cô đ i h c a chú Ron (h Johnson) đ h p th c hóa gi y t đ nh c , má cô đ ng báo t cô. Đ r i sau đó, khi cô đ t chân lên đ t M ch a đ y 2 tháng thì bà u t c, sinh b nh đ n qua đ i.

Chuy n đó làm cô ân h n su t c cu c đ i. Ngày chú Ron ch ng cô m t, Cô có suy nghĩ mu n đ i l i h tên cha sanh m đ c a mình, nh ng r t nhi u lý do ph c t p khác, khi n cô v n dùng đ ng ch a làm đ c. Nh t là, d u bi t r ng có l i v i m , nh ng cô cũng r t yêu chú Ron, yêu cu c tình tuy t đ p và ng n ng i c a Cô.

Cô hay n m m th y Má trách gi n, c m i l n nh v y cô bu n, b nh l i n ng thêm. Su t m y năm tr i ch đ i m t trái th n thích h p đ đ c ghép, nh ng đ u vô v ng. (Cô quá nh con đ tìm ra m t trái Th n thích h p). Cô bu n bã nói:

-Tr i ph t cô b t hi u, thôi đ cô ch t...

V y mà có m t đêm cô n m m th y má cô v , bà nói rõ ràng nh v y:

-Má không gi n con n a, b ng m i giá con ph i gi l i cho đ c cái h Johnson c a ch ng con, Má s theo phù h cho Con.

Không ng ngay sáng hôm sau, có m t cu c xô xát Downtown LA, m t h c sinh băng qua đ ng b b n... nh m, em trai 15 tu i đ c đ a đi c p c u nh ng không k p. Tr c lúc qua đ i, em mu n đ c hi n toàn b thi th c a mình cho khoa h c, b i "Em không mu n hoàn toàn m t đi trên th gian này". Em b ch t oan, tên c a em là David Johnson. Di ngôn c a em tha thi t đ c trao l i m t ph n thân th c a mình cho b t c nh ng ai mang dòng h Johnson c a em. Và cũng may m n thay qu th n đó hoàn toàn thích h p v i Cô Cúc Thu.

Chỉ trong vòng 24 tiếng đồng hồ, quần thể dân cư bao quanh nguyên lãnh địa và nhà thờ và ngay sau đó cô Cúc Thu được tiến hành ghép thể và thành công mãi mãi. Cô sung sướng đến bàng hoàng. Thật không ngờ chú Ron đã cho cô một tình yêu tuyệt đẹp và đẹp rồi có một ngày cái họ Johnson của Chú đã giúp cô đi lại một cách vững vàng. Một điều trùng hợp lạ lùng nữa là em trai ân nhân ngấm cho Cô Cúc Thu quần thể, không chỉ cùng họ Johnson với chú Ron, mà ngày Em ra đời cũng chính là ngày chú Ron tạ giả cõi đời... đúng 15 năm. Đó là một ngày hết sức quan trọng trong cuộc đời của Cô: Ngày khi cô đã chết đi, rồi sống lại.

Chỉ một chút điều là ngoài tên tuổi của David Johnson ra, Cô không được biết gì thêm. Cô chỉ được phép viết và nhận được thể của gia đình họ thông qua một cơ quan gián điệp. Ngoài ra tất cả đều tuyệt mật. Cô Cúc Thu hoàn toàn không biết một mũi của cậu bé David. Cô có thể nghĩ rằng đứa con mới sinh, nhút nhát của đứa cháu loáng thoáng, không rõ ràng. Ngày cô xuất hiện đúng vào ngày lễ Halloween, trời ảm đạm râm râm. Tôi vội chào Cô cho đến khi bóng xe của họ xa khuất.

Thôi, chúc Cô may mắn với một phần thân thể mới.

Ba năm sau đó, vào một buổi chiều... phòng nhận bệnh nhân báo có một bệnh nhân ngấm Vi khuẩn Nam muốn đến chào hỏi tôi...Vấn đề quá đơn giản và quen thuộc với những việc như vậy mỗi ngày, nên tôi chỉ thông thạo xong công việc rồi mới tiếp tục quay ra phòng ngoài. Tiếp theo sau, tôi đã nhận ra ngay bóng lưng của cô Cúc Thu, những bệnh nhân được ghép thể với câu chuyện lạ lùng khó quên năm nào. Có lẽ, chỉ tôi không được, nên cô quyết định ra đi. Hôm nay cô mặc đồ đen nên coi cô rất râm râm và tiếp tục đi nhút nhát, tóc xõa dài, áo quần lấm lem... tuy đi bệnh nặng, nhưng cô đi khá dễ dàng. (có lẽ một chân đã bị gãy) Tôi chỉ đứng theo, đứng theo gọi gọi:

-Cô Thu... cô Thu.... Em nhận ra rồi, chính là cô....cô Thu!

Cô đưa tay vội như đã nghe thấy, nhưng vẫn không quay đầu lại. Tôi thì chỉ tiếp tục đứng, còn cô thì chỉ tiếp tục đi. Mà tôi cũng không hiểu sao, mỗi lúc tôi đi nhanh, cô cũng đi rất nhanh, và khi tôi đứng sực bất chợt chậm lại, thì cô cũng có vẻ như đang chậm lại... để chờ tôi (?) Nhưng lúc nào cũng gọi tôi một khoảng cách không xa, không gần.

Cô cđ đi và đi nhđ có ai chđ đđi, có ai đđuđi theo vđi mđt đáng đđi u vô cùng kđ lđ. Cuđi đđđng đđi là mđt nhà vđ sinh, cô bđng hđp tđp rđ vào... Tôi ngđi phđch xuđng, chđ đđi...15, 20 phút trôi qua, vđn không thđy cô quay trđ ra, đđi thêm 30 rđi 40 phút, không kiên nhđn nđi nđa, thói quen nghđ nghiđp cho tôi biđt có chuyđn chđng lành. Tôi nhanh nhđn đđy cđa nhà vđ sinh bđđc vào... Tđt cđ đđu lđng nhđ tđ nhđ không hđ có ai vđa mđi vào đó. Tôi đi gõ cđa tđng phòng, tđng phòng mđt và gđi tên cô, nhđng chđ có tiđng tôi âm u vđng lđi...

Có bà lão lao công đđn vđ sinh nghe đđn ào, đđy cđa bđđc vào, tôi nđm lđy tay bà hđi:

-Cô vđa thđy ai chđng nđng bđđc ra khđi đây không?

Bà nhìn tôi kinh ngđc, lđc đđu:

-Đây là nhà vđ sinh cđa khu tđm liđm, đêm nay không có ai qua đđi, thì làm gì có ngđđi lại vđng quanh đây. Tôi nghe mà rđn cđ ngđđi, tđ bđnh viđn đđn đây phđi băng qua 2 dđy nhà, và mđt khođng sân lđn... Nghđ tđi đây, tđ nhiên tôi ù té chđy, quên cđ chào biđt ngđđi lao công đang nói chuyđn vđi tôi.

Sáng hôm sau, có mđt ca cđn khám thai xin vào gđp tôi siêu âm khđn cđp. Cđm tđ bđnh án trong tay, rđi nhìn sđn phđ còn rđt trđ, lòng tôi ái ngđi... Em khóc đđn đi không nđi, ngđđi nhà phđi dìu đđi. Tôi cđm tay em hđi:

-Đã có viđc gì xđy ra? Bình tđnh kđ lđi tôi nghe... Đđ tôi giúp em nghe lđi tìm thai trđđc đã. Tôi đđng viên em:

-đây là bđnh viên lđn nhđt, đã vào đây rđi, em không còn lo sđ gì nđa. Nhđng ...em vđn khóc rđ... không nói nên lđi.

Mđ cđa em vđa mđi qua đđi đêm qua. Bà nói: không chđ nđi đđ nhìn thđy cháu ngođi đđu lòng, dù chđ còn vài tuđn nđa thôi đã đđn ngày em khai hoa, nđ nhđy...

Mẹ của em mới biết tình hình vào giai đoạn cuối, vài tháng trước đã phải bỏ mất chân. Tôi nhìn em thấy lòng cảm:

-Đó là một điều rất buồn, ai trong đời cũng phải trải qua, cha mẹ chỉ có một. Nhưng... tại sao em phải đến gặp tôi? Nếu thai nhi không có dấu hiệu gì xấu, em có thể ở nhà để đợi sinh thai cho khỏe.

Em nắm chặt tay tôi run run:

-Cháu khám cho em xem có phải là một đứa bé trai hay không? Mẹ của em trước lúc qua đời có nói:

-Một mẹ, một con nên trái tim mình hòa cùng một nhịp, nếu có đi một, quí kia sẽ rất máu. Nhưng mẹ đi rồi, con phải kiên cường và tiếp tục sống. Chỉ vài tuần nữa thôi, mẹ sẽ đưa thai vào đứa bé trai trong bụng của con... Cháu nói đến đó thôi bà thì hét ra đi.

Và đúng như lời em nói, khi tôi vừa đặt máy siêu âm, hình ảnh 3 chi của thai nhi trai hiện ra rất rõ. Và một điều kỳ lạ một bên trái thốn của thai nhi bị úng nước. Điều này tuy rất phức tạp vì những sản phẩm cao máu, hay bị tiêu chảy. Nhưng bệnh như vậy ngày xưa, cô Cúc Thu cũng chỉ nhập vào một trái thốn để thay đổi mà sống còn, quí thốn bên kia của cô đã hoàn toàn hoại tử. Không còn nghi ngờ gì nữa, em gái sản phẩm tên là Mai Xuân hay Johnson-Bùi.

Hôm nay là một ngày cuối tháng 10, buổi trưa trời ấm áp. Tôi chấp tay nhìn lên buổi trưa:

-Cháu chúc cô Cúc Thu sớm gặp lại chú Ron ở thế giới bên kia.

Cảm ơn cô đã đến tận giờ em đêm qua trước lúc ra đi. Có lẽ, cô đến để gọi gọi mẹ vì của em Mai Xuân sẽ đến rồi siêu âm sáng hôm nay với em. Vâng, em báo cho cô biết, đó là một đứa bé trai,

Kiếp Sau

Tác Giả: Trần Nguyên

Thứ Ba, 31 Tháng 3 Năm 2009 08:08

nhßt đßnh sß là mßt đßa bé trai kháßnh. Tuy có mßt chút vßn đß vß mßt bên cßa quß thßn, khi sinh ra các bác sĩ sß chßa trß và sß nßng thôi.

Chào bißt cô Cúc Thu vßi câu chuyßn lß lòng và mßt tình yêu tuyßt đßp. Mong chúc cô đßc an gißc ngàn thu.